

— Відкіль бредеш ти, голово лиха? —

Лисиця так мовля Ослові.

— Дивився, як там Лев здыха

Аж ген у тій діброві!

Піди, паньматко, подивись;

Ти ж зналася із ним колись...

І! Що тепер із ним зробилось!

Де в біса й сила тая ділась!

А то, було, як гуконе —

Не втямиш з ляку, де б сховався,-

Таке було те пугало страшне!

Мабуть, його весь світ боявся...

Тепер лежить, неначе пень,

І ніч, і день.

Ніхто його вже не боїться,

Усяк безпечно йде дивиться.

Хто схоче — добре ускубне

За вражий чуб його зубами,

А хто під боки стусоне —

Чи дрюком, чи рогами.

— А ти, запевне, не посмів?! —

Йому підсміює Лисиця.

— Оце-таки! Чого ж дивиться?

І я його раз захмилів,-

Нехай і наших знає!

А й в людях такечки буває,-

Чи то вже світ тепер такий:

Поки ти чим кому страшний,

Усяк тебе і поважає;

А тільки як-небудь спіткнись,-

Дивись —

Хто й поважав, той лає.

1853.